

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 14/19

Veterinair Beroepscollege

Uitspraak van 14 januari 2015
in de zaak VB 14/19 van

X, dierenarts te A,
beklaagde in eerste aanleg, appellante van een uitspraak
van 5 juni 2014 van het Veterinair Tuchtcollege (2012/122),
hierna te noemen: dierenarts,

tegen

Y, wonende te B,
klaagster in eerste aanleg, verweerster in hoger beroep,
hierna te noemen: klaagster.

1 Het geding in beroep

Bij beroepschrift van 1 augustus 2014 is de dierenarts bij het Veterinair Beroepscollege in beroep gekomen tegen de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege van 5 juni 2014, waarbij de klacht tegen haar gegrond is verklaard en haar de maatregel van een berisping als bedoeld in artikel 16 lid 1 sub b van de Wet op de Uitoefening van de Diergeneeskunde 1990 is opgelegd.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden ter zitting van het Veterinair Beroepscollege, gehouden op 24 oktober 2014, waar de dierenarts, bijgestaan door **Z**, alsmede klaagster hun standpunten hebben toegelicht.

Hierna is de uitspraak bepaald.

2 De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

2.1 Het Veterinair Tuchtcollege heeft de voorgeschiedenis van de zaak als volgt weergegeven, waarbij de dierenarts is aangeduid als beklagde:

“3.1. De zaak heeft betrekking op de hond van klaagster, een Bordeaux Dog met de naam S, geboren op 1 januari 2006.

3.2. Op 21 juni 2012 constateerde klaagster na terugkomst van haar werk, omstreeks 21:30 uur, dat de hond zich niet in haar woning bevond en mogelijk van huis was weggelopen.

3.3. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is naar voren gekomen dat de hond eerder die avond door de dierenambulance was opgehaald na een telefonische melding van iemand die de in een zeer gestresste toestand verkerende hond op straat had aangetroffen. De dierenambulance heeft de hond vervoerd naar het asiel te Maastricht, dat onder de verantwoordelijkheid valt van de Dierenbescherming, afdeling Zuid-Limburg.

3.4. Tijdens de rit naar het asiel is vanuit de dierenambulance telefonisch bij het asiel c.q. de Dierenbescherming gevraagd om medische hulp, omdat de hond naar de inschatting van de medewerkers van de ambulance niet alleen op het asiel zou kunnen achterblijven. In dat verband is beklagde, die op dat moment als dierenarts op freelance basis werkzaamheden voor het asiel verrichtte, naar het asiel gekomen. Beklaagde heeft, naar het college heeft begrepen ergens tussen 20:10 uur en 20:30 uur, vastgesteld dat de hond in een status epilepticus verkeerde. Uit het algemeen onderzoek kwam volgens de verslaglegging naar voren dat de hond klappertandde en schuimbekte, niet bij bewustzijn was, geen reactie gaf op een dreigreflex, blauwrode slijmvliezen had en een pols van circa 150 slagen per minuut.

3.5. Beklaagde heeft besloten tot een behandeling met Valium, maar omdat deze medicatie niet op de praktijk in het asiel voorhanden was, is ze naar een andere dierenartsenpraktijk gereden om dit middel aldaar op te halen. De hond van klaagster bleef in de tussentijd in het asiel achter. Na terugkomst op het asiel heeft beklagde de hond behandeld door per injectie en met tussenpozen Valium toe te dienen. Beklaagde stelt dat zij van de 10 opgehaalde ampullen er 7 heeft gebruikt.

3.6. Omdat de convulsies ondanks de toediening van Valium bleven voortduren en de status epilepticus al geruime tijd gaande was, is door beklagde besloten de hond te euthanaseren. Dat zou volgens het patiëntenverslag omstreeks 21:30 uur zijn gebeurd, waar van de zijde van beklagde is gesteld dat klaagster niet kon worden bereikt, omdat de chip die de hond droeg niet de juiste eigenaar- en adresgegevens bevatte. In het klaagschrift wordt overigens vermeld dat klaagster die avond zelf telefonisch contact heeft gezocht met de dierenambulance en dat zij daarna nog is gebeld door een medewerker van de Dierenbescherming, die aangaf dat de hond op het asiel verbleef en dat klaagster de volgende ochtend kon terugbellen. In ieder geval is klaagster de volgende dag naar het asiel afgereisd in de veronderstelling verkerend dat haar hond nog leefde, echter bleek ter plaatse aangekomen dat de hond de vorige avond was geëuthanaseerd.”

2.2 De beslissing van het Veterinair Tuchtcollege berust op de volgende beoordeling:
“5.1. In geding is of beklagde te kort is geschoten in de zorg die zij als dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de hond van klaagster.

5.2. Gebleken is dat beklagde als dierenarts verbonden was aan het asiel waar de hond die bewuste avond door de dierenambulancemedewerkers naar toe is gebracht. Ter zitting is van de zijde van beklagde de organisatorische problematiek in de litigieuze periode geschetst, verband houdende met de relatie tussen het asiel en de dierenartsen in de regio, de fusie tussen twee asielcentra die op dat moment gaande was en dat beklagde te maken had met het feit dat het asiel niet voldoende geoutilleerd was en

dat daar beperkt medicatie beschikbaar was. In de stukken wordt ook gesteld dat de Dierenbescherming niet toestond dat de hond die avond door de dierenambulance naar een reguliere dierenartsenpraktijk werd gebracht, omdat de chip die de hond droeg te weinig gegevens althans niet de juiste informatie over de eigenaar bevatte.

5.3. Het college gaat aan de geschetste problematiek voorbij. Feit blijft dat de zieke hond op het asiel is aangeboden en beklaagde als de ter plaatse gekomen dierenarts in het belang van het dier de meest aangewezen veterinaire vervolgstap diende te bepalen en in deze een zelfstandige verantwoordelijkheid had. De vraag is of het handelen van beklaagde overeenkomstig de zorgvuldige beroepsuitoefening is geweest en of er andere keuzes hadden behoren te worden gemaakt, met name in de wetenschap dat de onderzoeks- en behandelmogelijkheden op het asiel beperkt waren, althans dat aldaar beperkt medicatie voorhanden was.

5.4. Het is evident dat een epilepsieaanval een ernstig en mogelijk levensbedreigende aandoening betreft, waarbij voortvarend optreden geboden is, hetgeen in het onderhavige geval eens te meer gold, nu de praktijk op het asiel slechts beperkt was uitgerust. Tegen die achtergrond is het college van oordeel dat er onnodig veel tijd verloren is gegaan –naar het college heeft begrepen tenminste een half uur- doordat er geen Valium c.q. Diazepam op de praktijk aanwezig was en beklaagde besloot om dit middel elders bij een andere praktijk op te halen en op en neer te rijden. Beklaagde had er bijv. ook voor kunnen kiezen de hond direct mee te nemen naar die andere praktijk, waarmee de hond alsdan eerder een behandeling had gekregen en aldaar zonodig ook de behandeltherapie eerder had kunnen worden gewijzigd. Ter zitting is overigens gebleken dat er op de praktijk in het asiel wel Domitor aanwezig was.

5.5. Beklaagde is na terugkomst op het asiel per injectie intraveneus en op effect Valium aan de hond gaan toedienen. Hoewel dit een op zichzelf niet onjuist verkozen behandelmethode betrof, is gebleken dat de toegepaste aanvangsdosis (2 ml, 10 mg) niet passend was en niet toereikend kan worden geacht bij het gewicht van de hond (volgens klaagster 55-60 kilogram), noch bij het door beklaagde geschatte gewicht van de hond. Er vanuit gaande dat het beoogde effect bestond uit het opheffen van de status epilepticus, welk effect naar eigen zeggen uitbleef, heeft beklaagde naar het oordeel van het college ook te lange tussenposes aangehouden met betrekking tot de gegeven injecties. Zo heeft er bijv. blijkens het patiëntenverslag tussen de eerste en tweede injectie een tijdspanne van ongeveer een kwartier gezeten, hetgeen zonder meer te lang is geweest, zeker bij de te lage doseringen zoals die hier zijn toegepast.

5.6. Verder geldt dat, als toepassing van passende doseringen Valium c.q. Diazepam in het kader van het opheffen van een status epilepticus geen effect sorteert, er nog andere behandelopties kunnen worden overwogen. Bijvoorbeeld kan alsdan nog worden gekozen voor toediening van kortdurende barbituraten in injectievorm, al dan niet op basis van de cascadereregeling. Bij het ophalen van Valium op de andere praktijk had door beklaagde ook ingespeeld kunnen worden op de situatie dat de inzet van andere middelen nodig zou kunnen zijn. Overigens is ter zitting door beklaagde desgevraagd bevestigd dat de hond niet is gekoeld, waarbij wordt aangetekend dat op basis van het patiëntenverslag onduidelijk is gebleven of de lichaamstemperatuur van de hond nog verder is opgelopen dan 39,8 graden Celsius.

5.7. Op grond van het vorenstaande is het college van oordeel dat beklaagde in veterinaire zin en bij de toediening van Valium veterinair niet juist heeft gehandeld, naast dat er op zichzelf nog meerdere reële behandelopties openstonden, die niet zijn benut. Gelet op de ernst van de situatie en de noodzaak om voortvarend op te treden, was doorverwijzing naar een beter geoutilleerde reguliere dierenartsenpraktijk wellicht nog de beste optie geweest. Voor zover zulks niet mogelijk zou zijn geweest, althans zulks beklaagde niet persoonlijk zou mogen worden aangerekend, is het college van oordeel dat beklaagde ook in die situatie in veterinaire zin anders had dienen te handelen dan zij heeft gedaan, zoals hiervoor beschreven. De klacht is in zoverre gegrond. In de omstandigheden van het geval en mede rekening houdend met een eerder opgelegde tuchtrechtelijke maatregel, wordt na te melden maatregel passend en geboden geacht.

5.8. Voor de goede orde zij vermeld dat uit het vorenstaande nog niet mag worden geconcludeerd dat andere keuzes per definitie tot een gunstige afloop hadden geleid. Of met het toedienen van een hogere aanvangsdosis Valium en kortere intervallen wel het beoogde effect had kunnen worden gerealiseerd, blijft ongewis en het college wil evenmin iets afdoen aan de stelling van beklaagde dat een langdurige en niet te bedwingen epilepsieaanval een aanvaardbare reden voor euthanasie kan zijn, waar een dierenarts niet altijd kan worden verweten dat tevoren niet met een diereigenaar over euthanasie kan worden overlegd. Dit neemt evenwel niet weg dat het college van oordeel blijft dat beklaagde in de situatie zoals die zich hier heeft voorgedaan en in het belang van de hond anders had kunnen en behoren te handelen.”

3 De beoordeling van het beroep

3.1 De dierenarts erkent in hoger beroep bij de frequentie van toediening en dosering van valium veterinair onjuist te hebben gehandeld. Ter zitting in hoger beroep heeft zij aangegeven dat zij -achteraf gezien- heeft gekozen voor te lage doseringen met te lange tussenpozen, omdat zij ten tijde van de behandeling van de hond de exacte wijze waarop deze medicatie diende te worden toegediend, niet paraat in het hoofd had, zij ter plaatse niet de mogelijkheid had dit snel na te gaan maar onder de druk der omstandigheden wel na al het tijdsverlies direct diende te handelen.

3.2. Het beroep richt zich tegen de overige door het Veterinair Tuchtcollege onder 5.7. gegeven oordelen alsmede tegen de (zwaarte van de) gegeven maatregel.

Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

De dierenarts was op freelance basis verbonden aan de Dierenbescherming, afdeling Zuid- Limburg, en als zodanig ook verbonden aan het asiel waar de hond die avond door dierenambulancemedewerkers naartoe is gebracht. Naar in de stukken wordt gesteld stond de Dierenbescherming niet toe dat de hond die avond door de dierenambulance naar een reguliere dierenartsenpraktijk werd gebracht, hoewel het het ambulancepersoneel reeds duidelijk was dat de hond diergeneeskundige hulp nodig had. Op het moment dat een medewerker van de dierenambulance een telefoongesprek voerde met de beheerder van het asiel was de dierenarts daar toevallig in verband met een gezamenlijke vergadering aanwezig. Omdat zij zich realiseerde, dat de hond naar alle waarschijnlijkheid diergeneeskundige hulp nodig had en niet zonder meer in een nachthok kon worden gelegd, heeft zij zich naar de plaats in het asiel, waar de hond zou worden afgeleverd, begeven om te bezien welke hulp kon worden verleend. Bij aankomst van de hond constateerde zij dat deze in een status epilepticus verkeerde. Omdat de medicijnen, die ter behandeling van de hond nodig waren door omstandigheden - die naar het oordeel van het Veterinair Beroepscollege gelet op hetgeen uit de stukken blijkt en ter zitting is besproken niet aan de dierenarts kunnen worden toegere-

kend - niet aanwezig waren bij het betreffende asiel, is zij naar een dierenartspraktijk gereden om daar medicijnen op te halen. Zij heeft van de daar aanwezige dierenarts 10 ampullen Valium meegekregen. De dierenarts stelt dat daar geen fenobarbital aanwezig was.

De rit heen en weer heeft ongeveer een half uur geduurd. De dierenarts heeft verklaard de voorkeur te hebben gegeven aan het zelf halen van medicijnen boven vervoer van de hond naar een andere dierenartspraktijk, omdat vervoer van de ernstig zieke hond, die tussen de 55 en 60 kg woog, met eigen vervoer eveneens risicovol zou zijn geweest en bovendien veel tijd zou hebben gekost en voorts vervoer van een zieke hond vanuit een gebied, dat wordt omringd door de grenzen met Duitsland en België, meer tijd kost, aangezien het niet is toegestaan om een ziek dier zonder geldige rabiës-enting over de grens te vervoeren.

3.3 Het Veterinair Beroepscollege stelt voorop dat een dierenarts zelf verantwoordelijk is voor zijn of haar handelen als dierenarts, ook onder dergelijke omstandigheden. Gelet echter op de door de dierenarts geschetste omstandigheden, die door klaagster worden ondersteund, acht het Veterinair Beroepscollege in dit specifieke geval de beslissing van de dierenarts om zelf medicijnen te gaan halen alsmede haar verdere handelen, met uitzondering van hetgeen hiervoor onder 3.1. is overwogen, niet veterinair onjuist. Ten overvloede merkt het Veterinair Beroepscollege op dat klaagster ter zitting in hoger beroep heeft aangegeven dat haar klacht met name gericht was tegen de organisatie en het handelen van de dierenbescherming en het wrang te vinden voor de dierenarts dat zij daar in dit geval tuchtrechtelijk verantwoording voor moet afleggen. Ten slotte blijkt uit de stukken dat na het onderhavige incident dierenartsen in de regio hebben toegezegd voortaan ook snel de nodige medische verzorging te geven aan gewonde dieren die onder verantwoordelijkheid van de dierenbescherming of het dierenasiel vallen.

3.4 Gezien het voorgaande is het Veterinair Beroepscollege van oordeel, dat de klacht gegrond is voor zover deze de frequentie van toediening en dosering van valium betreft. Gelet echter op de hier bedoelde omstandigheden, de verklaring van de dierenarts zelf, alsmede de verklaring van klaagster ter zitting in hoger beroep, ziet het Veterinair Beroepscollege in dit geval geen aanleiding tot het opleggen van een maatregel.

3.5 Het voren overwogene leidt tot de slotsom dat de uitspraak waarvan beroep dient te worden vernietigd en de klacht ten aanzien van de frequentie van toediening en dosering van valium gegrond dient te worden verklaard zonder oplegging van een maatregel.

4 De beslissing

Het Veterinair Beroepscollege:

- vernietigt de uitspraak waarvan beroep;
- verklaart de klacht ten aanzien van de frequentie van toediening en dosering van valium gegrond, zonder oplegging van een maatregel;
- wijst de klacht voor het overige af.

Aldus gewezen door mr. W. Sorgdrager, voorzitter en de leden mr. G. van der Wiel, mr. I.M. Davids, dr. L.M. Derkx-Overduin (dierenarts) en drs. L.A.J. Smeenk (dierenarts), in tegenwoordigheid van mr. C.M. Lubbers, secretaris, en in het openbaar uitgesproken

door de voorzitter te Den Haag op 14 januari 2015 in tegenwoordigheid van de secretaris.

w.g. secretaris

w.g. voorzitter

Voor eensluidend afschrift,
secretaris